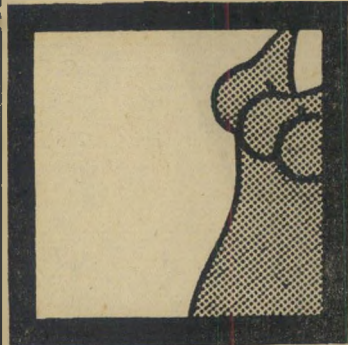

קשקשת

הפעל את דמיוןך ונסה למצוא כרית מתאימה לציור שלמטה, שתסביר מה אתה רואה בו. הצעות לכרית יש לשלוח לפי הכתובת: ת.ד. 136, תל-אביב, עבור "קשקשת". ההגדרות הקולעות ביותר תפורסמה.

קשקשת 1912

- קלפטומנית שסחבה תפוז ב-סופרמרקט.
- יחודית שיה, רמלה
- נמאס לי כבר מההורמונים האלה...
- האמא של השלישייה.
- רס"ל נפתלי לביא, צה"ל
- אל תוציא את הראש! בעלי מגיע!
- משה עזון, באר-שבע

■ בהחלט. את "ההוגה" של רחוק, למשל.

אישיות אטומה

סוף-סוף קראתי הערכה על גולדה מאיר (העולם הזה 1911) התואמת את דעתי זה מזמן. מודה אני שבכירון מיוחד במינו ניתן אבנרי את אופייה האמיתי של "שליטה" שלצערנו הביאו לאסון גדול. אך שאלה אחת לי אל אורי אבנרי: ישבת

ההוגים

סוף מעשה במחשבה תחילה

כלים ורוח של מרד מפעמת בהם. הטיבה איננה כמובן המכות שקיבלו הדרוזים בקריית-שמונה או גירוש הרוכלים הדרוזים מרמת-הגולן. מיקרים אלה רק פתחו את השתתות של סיר הלחץ של בני העדה הדרוזית. כדאי שתעלו בעייה זו מעל דפי עיתונכם, אותו אני קורא בקביעות, כדי שידעו בארץ מה באמת חושבים הדרוזים הדרוזים.

נמאס לנו להיות כלב השעשועים של העדה היהודית ודרוזים-שלישבת. מספחים אותנו ומלטפים אותנו כ,בני העדה הנאי מנה ביותר בישראל ומעלים על נס את תרומתנו למדינה. תמורת זאת נותנים לנו פרס: גיוס חובה לצה"ל, הצריך לשמש הוכחה שלדרוזים בישראל יש שיווי זכר יות ואין הבדל בינם לבין היהודים. זהו שקר גמור. הדרוזים אומנם מגויסים, אבל רק ליחידות של, שואבי מים וחוטבי עצים" כמו משרי-הגבול ועוד יחידות שיעשו את העבודה השחורה והמסוכנת. האם מישוהו שמע פעם שלדרוזי יתנו להיות סייס בחיל-אוויר, או חייל ביחידה, מובחרת? אחרת? ומה היה אומר הציבור היהודי אם בולר דרוזי היה רוצה להתחתן עם בחורה יהודייה?

זאת צביעות לטעון כי לדרוזים יש מעמד של שווים בישראל וכי בגלל היותם "טובים" מהעריבים, הם זוכים לפרטים ולזכויות יתרו. כדאי היה שמישהו יקדיש מחשבה גם לבעייה הדרוזית לפני שיוס אחד היא תתפוצץ בקול רעש גדול. אבקשכם למנוע את פירסום שמי לב לי תנכלו לי השילטונות.

ע.א. (השם שמור במערכת), דלית-אל-כרמל

קריאה לצי"ץ!

קראתי בעיתונכם (העולם הזה 1912) כי מופגלים לחצים על ראש עיריית תל-אביב, לסגור את בתי-הקולנוע המציגים בלילות שבת. אני תיכונסתי מתל-אביב ורוצה לפנות בה לראש-העיר שלמה ("צי"ץ") להט מעל דפי עיתונכם: אל תיכנת ללחצים! מאז שעלית לשלטון ב"תל-אביב יש לנוער מה לעשות בלילות שבת, גם בטרשים וגם בערבי ראיונות. אל תפסיק פעולה זאת!

יעקב מזמר, תל-אביב

הוכחה למחשבה

כשעיינתי בכתבתכם על ישיבת מרכז מיפולגת העבודה, בה נבחר יצחק רבין כמועמד לראשות הממשלה (העולם הזה 1912) לא יכולתי שלא להביט זמן ממושך בתמונתו של פינחס ספיר, היושב כשראשו נתמך בידו (ראה תמונה). אני חושב שזאת ההוכחה הראשונה הקיימת בכלל שפינחס ספיר הוא איש-רוח ולא רק איש מעשה. אשתי אמרה לי שהוא סתם ישר ואילו אני טענתי שכאיש המעשה הוא מוכיח שסוף המעשה במחשבה תחילה. האם הוא לא מזכיר לכם מישוהו.

יוחנן ספיר, רמת-גן

"העולם הזה" שבועון החדשות הישראלי. המערכת והמינהל: תל-אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134. תאריך: 136. מען מברקי: עולמפרס. "הדפוס החדש" בע"מ, תל-אביב, רח' בן-אביגדור. הפצה: גר בע"מ. גרופות: צינקוגרפיה כפסי בע"מ. העורך הראשי: אורי אבנרי. המו"ל: העולם הזה בע"מ.

קריאה יקרה

הייתי רוצה לספר לכם השבוע על ראש-עיר מסויים בישראל, שחולל תוך זמן קצר מהפכה, אם לא בשירותים המוניציפאליים שמקבלים אורחי עירו, אז לפחות בסיגור נון היחסים והדושיח שראש-עיר נבחר מקיים עם תושבי העיר. אותו ראש עיר (שכל מה שאני יכול להגיד עליו בשלב זה שהוא אחד מראשי הערים בגוש דן), שרק חודשים מעטים חלפו מאז נבחר לתפקידו, השכיל להבין כי אחד משורשי הרע במערכת המוניציפאלית בישראל, מקורו בניכור הקיים בין תושב העיר לבין אלה הנבחרים לנהל את העיר למענו.

המסורת המקובלת בישראל מורה על כך שאותם הנבחרים, שערב הבחירות נלחמים על קולו של האזרח ומתפרסים בפניו, מנתקים עימו כל קשר מייד אחר הבחירות. הם הופכים מנבחרים לשליטים, ממשרתי-ציבור לאדוניו. הם נסגרים במגדלי השן של בנייני מועצותיהם, עורכים סיוורים ברחובות רק אחרי הכנה מראש ומול מצלמות הטלוויזיה הנשמעים רק כשהם מטיפים מוסר לאזרחי עריהם על חוסר יחס לעיר ולפרנסיה.

אחד הסימפטומים למסורת קלוקלת זו הוא יחס הנבחרים המוניציפאליים לבייקורת — הן זו הנשמעת מפי סיעות האופוזיציה במועצותיהם והן זו המופיעה באמצעי התיקשורת. בעיניהם כל ביקורת היא "הש"מ" וכל גילוי על מחלל הוא "פירי" סום בנוי שאין להתייחס אליו.

הנה, באותו ראש-עיר מסויים וקובע תקדים מהפכני בתחום זה. כאשר הועלה תה נגדו ביקורת, הוא שקל אותה לגופה, והפתיע את מבקריו בהודעה פומבית: "הצדק איתכם. אשתדל לתקן את ה"מעוות". זהו סיגנון כל כך בלתי מקובל בחיים הציבוריים בישראל, עד שמתעררת תיקוה שמי שהעז לחולל מהפכה בתחום זה, עשוי ומסוגל לחולל תמורות גם בתחומים אחרים.

למרות הניסיונות הנואשים שלי להסיר תיר את זהותו של אותו ראש-עיר מעיני הקוראים, ברור לי שכל מאמצי הם לשווא. מפיסוטומים בעיתונות היומית ומכתבה ש"הופיעה בהעולם הזה (1913) למדו הקוראים ודאי שהמדובר הוא באלוף (מיל.) שלמה ("צי"ץ"). להט, ראש-העיר החדש של תל-אביב, שהגיב במהירות ובתקיפות על כתבה בעיתון זה (העולם הזה 1912) שחשפה את התפשטות נגע הפרוסקציר גיוס המיפולגתי, שהוא התכוון לעקרו, בעירייה הנתונה לשליטתו.

צי"ץ מיהר להוציא גילוי-ידעת לעיתונות בו מסר, כי בעיקבות הפירסום הורה להפסיק את "שיטת הפתקאות" של העסקינה המיפולגת בעיריית תל-אביב. הוא טרח אף ושיגר מכתב אישי למערכת העולם הזה (פורסם בגיליון הקודם) בתגובה על הכתבה, שהוכיח שלפחות מבחינת הרגישות לדעת-הקהל עולה צי"ץ על כל ראשי הערים שקדמו לו בתל-אביב.

למה אם כן ניסיתי בתחילת סיפור זה להסתיר את זהותו של צי"ץ? בהקשר חיובי זהו הסיבה פשוטה. באותו גילוי-ידעת שגמסר לעיתונות, בו הודיע ראש-העיר על ההר"א שהוציא לחיסול "שיטת הפתקאות", נמסר כי עשה זאת בעיקבות פירסום, באחד העיתונים". למרות שבאותו זמן כתב צי"ץ מכתב תגובה לפירסום העולם הזה, שהכיר היר שהוציא את ההוראות בעיקבות פירסום כתבתו של יגאל לביב, הרי ההודעה לעירי תונות התייחסה לעיתון אלמוני.

אני משוכנע שבעיקבות הערה זו, המצביעה על שריד של מסורת העבר שבדק גם בסיגנון החדש של צי"ץ, ידע ראש-העיר לתקן גם נהג פסול זה של התייחסות תמנית, ללא כתובה.

תא"ש

מכתבים

טוב שהיא הגיעה לידיעת הציבור הישראלי, כי הגיע הזמן לספל בפצע פתוח זה, שמכסים אותו כל הזמן בתחבושות כדי להסתירו. פתאום התגלה לעדה היהודית כי צעירי העדה הדרוזית הם ממורמרים ומתוס"ס

דרוזים של שבת

בזמן האחרון, מאז הרצח השפל בקריית-שמונה, עלתה על הפרק בעיית המעמד של העדה הדרוזית בישראל. על אף ה"קאב" הקשור בנסיבות הופעת הבעייה,